

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem T., Š.,
zastoupený obecným zmocněncem JUDr. L. K.,
bytem N. d. 194/4, P. 6 – P. K.,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor sociálního zabezpečení,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 24. 4. 2017 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty žalobcovy námitky a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2017, č. j. X. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodlo, že se žalobci podle § 4 nařízení vlády č. 325/2016 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2015, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2015, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2017 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2017 a o zvýšení důchodů v roce 2017 (dále jen „valorizační nařízení“) od ledna 2017 zvyšuje starobní důchod v procentní výměře 11 400 Kč o 2,2 %, tj. o 251 Kč (procentní výměra celkem 11 651 Kč měsíčně), v základní výměře 2 440 Kč o 110 Kč (základní výměra celkem 2 550 Kč), což celkem od měsíce ledna 2017 činí 14 201 měsíčně.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce zaměňuje dva různé nároky, a to výsluhový příspěvek a starobní důchod. Žalobce oba tyto nárok považuje za dávky důchodového pojištění – zabezpečení příslušníků. Existuje však pouze jeden systém důchodového pojištění, který se vztahuje na všechny pojištěnce bez rozdílu povolání, postavení nebo funkce. Samostatný systém důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil (bezpečnostních sborů) oddělený od obecného systému neexistuje. Výsluhový příspěvek je přiznáván výhradně příslušníkům, kteří ukončili služební poměr, starobní důchod je dávkou důchodového pojištění. Výsluhový příspěvek je jedním z výsluhových nároků, kterými jsou dále odchodné, úmrtné a příspěvek na pohřeb příslušníka. Nejde tedy o dávku podle předpisů o sociálním zabezpečení nebo důchodovém pojištění, ale o dávku, která je vázána výhradě na služební poměr a jeho skončení. Skutečnost, že se při stanovení výše vychází z údajů o příjmech příslušníka uvedených mj. i na evidenčních listech důchodového pojištění je irelevantní. Závěr, že se nejedná o dávku důchodového pojištění, potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 2. 2016, č. j. 6 As 122/2015-28 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle § 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) se z důchodového pojištění poskytují důchody starobní, invalidní, vdovský (vdovecký), a sirotčí, nikoliv výsluhový příspěvek. Žalovaný proto odmítl žalobcův názor, že by měl být výsluhový příspěvek valorizován ve stejné výši procentní sazby jako důchody a měla by mu k němu náležet ještě základní výměra. Starobní důchod byl žalobci valorizován prvostupňovým rozhodnutím. Výsluhový příspěvek byl naproti tomu valorizován rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 16. 12. 2016, č. j. X. Valorizovaný starobní důchod i valorizovaný výsluhový příspěvek jsou žalobci vypláceny ve sloučené částce na jeho účet. Za měsíc leden 2017 mu byla vyplacena částka 22 133 Kč odpovídající součtu obou částek. K námitkám týkajícím se kompetencí při rozhodování a vyplácení dávek odkázal žalovaný na své rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 5. 2016, č. j. X, a na shora uvedený rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2016, č. j. 6 As 122/2015-28.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce rozsáhle zrekapituloval obsah dříve vydaných rozhodnutí, které se týkaly přiznání a stanovení výše žalobcova starobního důchodu a výsluhového příspěvku. Dále uvedl, že k pochybení došlo v době, kdy požádal o starobní důchod, který mu byl přiznán

rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2003, č. j. X. Žalovaný však při přiznání starobního důchodu nerozhodl o souběhu nároku na starobní důchod a výsluhového příspěvku. Byla mu tedy upřena možnost volby mezi příspěvkem za službu a starobním důchodem podle § 118 odst. 2 zákona č. 183/1993 Sb. (míněn patrně zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Od té doby se odvíjí nesprávný postup žalovaného při rozhodování o dávkách důchodového pojištění. Souběh měl být proveden ke dni přiznání starobního důchodu, tj. 22. 1. 2003. Jelikož mu žalovaný vyplácí jednu dávku důchodového pojištění, a to ve výši procentní výměry výsluhového příspěvku ve výši 22 133 Kč měsíčně, je výše vyplácené dávky nesprávná. Správná výše procentní výměry po jejím zvýšení musí činit 20 509 Kč + zvýšení o 2,2 %, tj. 452 Kč = 20 981 Kč. K tomu náleží základní výměra po zvýšení 2 550 Kč. Tedy celkem 23 511 Kč. Je mu však vypláceno jen 22 133 Kč.

4. Dále žalovaný obsáhle popsal organizační strukturu a postavení žalovaného jako orgánu sociálního zabezpečení. Žalovaný má podle jeho názoru rozhodovat o dávkách důchodového pojištění – výsluhovém příspěvku a starobním důchodem. Žalovaný je přitom povinen se řídit i ustanoveními nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „koordináční nařízení“). Sociální zabezpečení zahrnuje jen důchodové pojištění, a to z jednoho systému důchodového pojištění. Z tohoto důvodu považuje za nesprávná a nezákonná rozhodnutí soudů, která však blíže nespecifikoval. Dále poukázal na to, že žádost o výsluhový příspěvek se podává podle § 110 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, upravujících řízení ve věcech důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, na tiskopisech vydaných orgány sociálního zabezpečení. Žalovaný podle žalobceva názoru nerozlišuje mezi nárokem na dávku náležející podle obecně platných předpisů o důchodovém pojištění a nárokem na dávku důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil náležející podle zvláštního systému sociálního zabezpečení. Výsluhový příspěvek je proto považován za invalidní důchod. Dále poukázal na právní úpravu evidenčních listů. Výsluhový příspěvek je tedy nárokem občana na důchod z důchodového pojištění. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné a rovněž v rozporu s unijními předpisy. Z tohoto důvodu navrhuje, aby soud předložil věc Soudnímu dvoru EU k rozhodnutí o předběžné otázce.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval závěry uvedené v napadeném rozhodnutí a doplnil vyjádření k některým žalobním námitkám. Uvedl, že žalobce neustále směšuje starobní důchod a výsluhový příspěvek, který považuje za dávku důchodového pojištění. Vlastním výkladem dospěl k závěru, že výsluhový příspěvek, coby dávka důchodového pojištění, mu má být zvýšen o plnou procentní sazbu valorizace s tím, že se k takto stanovené částce přičítá ještě základní výměra. Nic takového však z právní úpravy nevyplývá. Další procesní námitky žalobce opakovaně uplatňuje ve své bohaté korespondenci s žalovaným, včetně opravných prostředků a žalob. V této souvislosti odkázal na usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 1. 2012, č. j. 45 Ad 1/2012, které na srovnatelná tvrzení reaguje. Žalovaný má za to, že při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem, a navrhuje zamítnutí žaloby.
6. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svém tvrzení, že výsluhový příspěvek je dávkou důchodového pojištění. Rozhojnil svoji žalobní argumentaci o odkazy a citace předpisů upravujících služební poměr příslušníků ozbrojených sborů, organizaci sociálního zabezpečení a obsah různých podání a rozhodnutí týkajících se výsluhových příspěvků.

Nově namítl, že o výsluhovém příspěvku nelze rozhodovat v řízení ve věcech služebního poměru. Z tohoto důvodu není oprávněn zastupovat žalovaného před soudem ve věcech důchodového pojištění orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ani jeho ředitel, který nebyl nikým jmenován. Odbor sociálního zabezpečení musí být zařazen pod státního tajemníka Ministerstva vnitra, a to není. Pokud jde o tvrzené porušení unijních předpisů, odkázal rovněž na rozsudek SDEU ve věci *Frankovich* (C-690). Závěrem namítl, že rozhodnutí ze dne 31. 5. 2017, č. j. MV-46743-5/SO-2017, kterým bylo rozhodnuto o valorizaci výsluhového příspěvku, je nicotné, neboť bylo vydáno věcně nepřislušným správním orgánem. Současně navrhl, aby zdejší soud rozhodl o spojení nyní projednávané věci s věcí vedenou zdejším soudem pod sp. zn. 46 A 145/2017 ke společnému projednání. V závěru repliky žalovaný doplnil petit žaloby tak, že se vedle zrušení napadeného rozhodnutí domáhá rovněž vyslovení nicotnosti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 31. 5. 2017, č. j. MV-46743-5/So-2017, a zrušení rozhodnutí odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ze dne 16. 12. 2016, č. j. X, která se týkají zvýšení výsluhového příspěvku.

7. Dne 20. 6. 2018 doručil žalobce soudu podání ze dne 19. 6. 2018 označené jako námitky proti rozhodnutí odboru MV ze dne 15. 5. 2018, č. j. X. Vzhledem k tomu, že toto podání je určeno žalovanému a netýká se projednávané věci, soud k němu nepřihlížel.

Ústní jednání

8. Během ústního jednání dne 21. 6. 2018 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce uvedl, že postup žalovaného, který rozhoduje o důchodových dávkách příslušníků ozbrojených sil je v rozporu se zásadou rovného zacházení a čl. 14 a 15 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publ. pod č. 209 /1992 Sb. Rovněž byl porušen zákon o státní službě a zákon o ochraně osobních údajů. Výsluhový příspěvek mu měl být zvýšen v souladu se zákonem o organizaci sociálního zabezpečení v řízení ve věcech důchodového pojištění. Žalovaný měl tento důchod – výsluhový příspěvek zvýšit v souladu s valorizačním nařízením. Poukázal na to, že o důchodu rozhodl orgán sociálního zabezpečení a o výsluhovém příspěvku rozhodl odbor žalovaného a dále též na ustanovení koordinačního nařízení, z něhož podle něj plyne, že výsluhový příspěvek je dávkou sociálního zabezpečení ve zvláštním systému. Požádal, aby soud určil, u koho je žalobce pojištěn. Dále odkázal na rozsudky NSS č. j. 9 As 69/2016–31, č. j. 10 As 144/2014-81 a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ad 25/2011. Dále uvedl, že má dvě rozhodnutí o výsluhovém příspěvku, přičemž jedno bylo vydáno orgánem sociálního zabezpečení a druhé ředitelem odboru ve věcech služebního poměru. Orgán sociálního zabezpečení rozhodl o pozastavení výplaty a ředitel rozhodl o novém přiznání výsluhového příspěvku. Závěrem konstatoval, že postup žalovaného je nesprávný a rovněž tvrzení, že výsluhový příspěvek není důchodem, neobstojí. Navrhuje, aby soud vyložil § 39 odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení upravující zasílání evidenčních listů v návaznosti na § 45 téhož zákona, a rovněž celou hlavu šestou tohoto zákona upravující řízení o nárocích ve věcech důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil. Dále opět navrhl, aby věc byla předložena Evropskému soudnímu dvoru k rozhodnutí o předběžné otázce. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a rovněž rozhodnutí žalovaného ve věci zvýšení výsluhového příspěvku. Během jednání žalobce navrhl provést dokazování kopií pokynu ministra vnitra ze dne 4. 1. 2007, č. j. X, kterou soudu zároveň předložil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2003, č. j. X, byl žalobci podle § 29, § 33, § 34 a § 74 zákona o důchodovém pojištění přiznán starobní důchod od 22. 1. 2003 ve výši procentní výměry 8 042 Kč měsíčně a základní výměry 1 310 Kč měsíčně, celkem tedy 9 352 Kč měsíčně.
11. Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 16. 7. 2007, č. j. X, byl žalobci podle ustanovení § 157, § 158, § 160 odst. 1, § 165, § 166 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění do 31. 12. 2007 (dále jen „zákon o služebním poměru“), přiznán od 1. 4. 2007 výsluhový příspěvek ve výši 18 575 Kč s tím, že jeho výplata náleží žalobci od 1. 4. 2007 ve výši 7 460 Kč měsíčně pro souběh výsluhového příspěvku se starobním důchodem podle § 160 odst. 1 zákona o služebním poměru.
12. Dne 6. 1. 2011 požádal žalobce o přepočtení starobního. Starobní důchod mu byl zvýšen rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 27. 1. 2011 č. j. X. Podle rozhodnutí žalobci náležel žalobci starobní důchod od 22. 1. 2003 ve výši procentní výměry 8 219 Kč měsíčně a základní výměry 1 310 Kč měsíčně, celkem tedy 9 529 Kč měsíčně. Žalobci byl přiznán doplatek za tři roky nazpět.
13. V souvislosti se změnou výše starobního důchodu byl žalobci rovněž rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 30. června 2011, č. j. X, byl žalobci znovu přiznán výsluhový příspěvek, a to od 1. 4. 2007 na výši 18.575,- Kč měsíčně, přičemž ovšem byla žalobci při souběhu se starobním důchodem snížena částka vypláceného rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem na 7 251 Kč měsíčně. Žalobcem podané odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 4. 11. 2011, č. j. 281/2011.
14. Dále ze správního spisu vyplývá, že starobní důchod (i výsluhový příspěvek) přiznaný žalobci byl průběžně valorizován. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 3. 2016 byl žalobci od 1. ledna 2016 zvýšen starobní důchod v dosud náležející procentní výměře 11 400 Kč a základní výměře 2 400 Kč zvýšen o 40 Kč v procentní výměře. Starobní důchod tak náležel žalobci celkem ve výši 13 840 Kč měsíčně.
15. Následně byl žalobci starobní důchod valorizován již shora uvedeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2017, č. j. X. Od ledna 2017 mu byl stanoven starobní důchod v procentní výměře 11 400 Kč zvýšený o 2,2 %, tj. o 251 Kč (procentní výměra celkem 11 651 Kč měsíčně), v základní výměře 2 440 Kč zvýšený o 110 Kč (základní výměra celkem 2 550 Kč), což celkem činí 14 201 měsíčně.
16. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí námitky, které byly žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuty.

Posouzení žalobních bodů

17. Jak správně uvedl žalovaný, klíčovým tvrzením, na němž žalobce vystavěl celou žalobu, je jím opakovaně uváděný názor, že výsluhový příspěvek je dávkou důchodového pojištění a z tohoto důvodu je třeba při rozhodování o zvýšení starobního důchodu rozhodovat i o zvýšení výsluhového příspěvku. Tento názor je ovšem zcela mylný a nemá oporu v právních prepisech upravujících služební poměr příslušníků ozbrojených sborů, dávky důchodového pojištění ani organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Soud v této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, který např. v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 6 Ads 157/2009 - 90, konstatoval, že *„starobní důchod a výsluhový příspěvek jsou zcela odlišnými dávkami, které plní odlišné funkce. Zatímco výsluhový příspěvek slouží k zachování životní úrovně příslušníků ozbrojených složek při jejich dalším zaměstnání v civilním životě, starobní důchod má nahradit ztrátu nebo omezení pracovního příjmu, které nastaly v důsledku věku jako sociální události, a je tedy realizací práva na přiměřené hmotné zabezpečení podle čl. 30 Listiny (v tomto ohledu odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 6 As 55/2006 - 96). Dále uvedl, že také v rozsudku č. j. 3 Ads 121/2009 - 116 ze dne 29. 4. 2010 Nejvyšší správní soud konstatoval, že se „výsluhový příspěvek (resp. podle staré právní úpravy zákona č. 186/1992 Sb. i příspěvek za službu) vždy podřazoval pod věci služebního poměru. (...) Jedná se o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé ze sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.).(...) Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že se jedná o důchodovou dávku.“* (Srov. též rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2016, č. j. 6 As 122/2015 - 28.) Touto otázkou se ostatně zabýval již žalovaný v napadeném rozhodnutí, s jehož závěry se soud plně ztotožňuje.
18. Také zdejší soud již opakovaně žalobci ve svých dřívějších rozhodnutích vysvětlil, že výsluhový příspěvek nelze považovat za dávku důchodového pojištění, když se zabýval jeho dřívějšími žalobami proti rozhodnutím ve věcech důchodového pojištění nebo výsluhového příspěvku (např. usnesení ze dne 5. 9. 2017, č. j. 46 A 145/2017-11, usnesení ze dne 20. 1. 2012, č. j. 45 Ad 1/2012-153, usnesení ze dne 1. 8. 2016, č. j. 49 Ad 7/2016-14). Žalobce zjevně nevzal uvedená rozhodnutí zdejšího soudu podepřená judikaturou NSS na vědomí a dál setrvává na své mylné představě, že výsluhový příspěvek je dávkou důchodového pojištění. Zdejší soud se však nehodlá od uvedených závěrů nikterak odchýlit ani v této věci.
19. Namítá-li žalobce, že při přiznání starobního důchodu rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2003, č. j. X, nebylo rozhodnuto o souběhu nároku na starobní důchod a výsluhového příspěvku, čímž mu byla upřena možnost volby nároku podle § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., lze pouze uvést, že tato námitka směřuje proti uvedenému rozhodnutí, které ovšem není předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. Nadto uvedený zákon na řešení souběhu obou nároků nedopadá. Žalobci vznikl nárok na výsluhový příspěvek až po skončení služebního poměru od 1. 4. 2007, tj. v době účinnosti zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 31. 12. 2008. Toto ustanovení možnost volby mezi nároky neumožňuje a namísto toho upravuje souběh nároků tak, že se výsluhový příspěvek vyplácí pouze tehdy, jestliže je vyšší než některý z uvedených důchodů, a to ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem. Pokud jde o okamžik rozhodný pro stanovení tohoto rozdílu, lze odkázat na

rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2010, č. j. 3 Ads 87/2010 – 43, jehož závěry jsou v daném případě plně aplikovatelné a odpovídají i způsobu řešení souběhu v případě žalobce. Tato námitka není důvodná.

20. Mylné jsou rovněž námitky týkající se unijního práva a zejména koordinačního nařízení, jejichž aplikace se žalobce dovolává, neboť unijní právo se na případ žalobce nevztahuje. Podle čl. 2 odst. 1 koordinačního nařízení se jeho ustanovení vztahují na státní příslušníky členského státu, osoby bez státní příslušnosti a uprchlíky bydlící v některém členském státě, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států, jakož i na jejich rodinné příslušníky a pozůstalé. Přitom, jak plyne z bodu 1 i dalších bodů odůvodnění nařízení, musí jít o případ, kdy byla uplatňována svoboda volného pohybu osob, tj. případ, kdy se státní příslušník z ekonomických důvodů přemístil do jiné členské země. V případě žalobce však tvrzení o tom, že by byl zaměstnán v jiném členském státě, chybí a ani z obsahu příloh nevyplývá. Ze stejných důvodů soud neshledal podklad k tomu, aby předkládal věc Soudnímu dvoru EU k rozhodnutí o předběžné otázce.
21. Pokud jde o část argumentace týkající se věcné příslušnosti k rozhodování o výsluhovém příspěvku, lze pouze odkázat na § 2 zákona o služebním poměru, z něhož plyne, že ve věcech služebního poměru jednají a rozhodují služební funkcionáři. O výsluhovém příspěvku může být rozhodováno pouze v režimu služebního zákona a rozhodovat o něm může pouze příslušný služební orgán, kterým je vedoucí organizační části ministerstva pověřený rozhodováním o výsluhovém příspěvku příslušníků [§ 2 odst. 5 písm. b) zákona o služebním poměru]. Pokud by tedy mělo být rozhodováno o výsluhovém příspěvku orgánem sociálního zabezpečení podle zákona o organizaci sociálního zabezpečení a zákona o důchodovém pojištění, došlo by tím k porušení ústavní zásady, podle které orgány veřejné moci mohou rozhodovat pouze tam, kde je jim taková pravomoc dána zákonem. Nelze však opomenout, že ministerstvo vnitra vykonává úkoly v celé řadě oblastí a není nijak vyloučeno, aby jeden jeho interní orgán na základě vnitřní dělby práce měl za úkol rozhodovat o dvou různých druzích nároků a ve vztahu ke každému z nich se řídit odlišnou procesní úpravou. Tak je tomu i v případě žalobce, kdy z důvodů vhodnosti (okolnosti rozhodné pro přiznání a výpočet dávek mají řadu shodných vstupů) odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra rozhoduje ve věcech důchodů bývalých policistů, a jeho ředitel jako služební funkcionář ve věcech jím náležejících výsluhových příspěvků. Toto již ostatně zdejší soud žalobci rovněž vysvětlil v dřívějších rozhodnutích (např. usnesení ze dne 20. 1. 2012, č. j. 45 Ad 1/2012-153).
22. Pokud jde o vlastní výpočet valorizace starobního důchodu, neshledal soud v postupu žalovaného žádné pochybení. Žalovaný správně vycházel z původní výše důchodů, která žalobci náležela před valorizací. Zvýšení důchodu bylo vypočteno zcela v souladu s § 4 valorizačního nařízení. Samotný výpočet je obsažen již v prvostupňovém rozhodnutí žalovaného, na které soud pro stručnost odkazuje a ztotožňuje se s ním. Žalobcův názor, že při valorizaci starobního důchodu měl být zvýšen i výsluhový příspěvek a měla k němu být připočtena i základní výměra důchodu podle § 3 valorizačního nařízení je zcela mylný. Výsluhový příspěvek je zvyšován podle § 159 zákona o služebním poměru samostatně v řízení ve věcech služebního poměru. Jeho zvýšení není předmětem soudního přezkumu v tomto řízení.
23. Soud je přesvědčen o tom, že není nutno dále reagovat na veškerá dílčí tvrzení a argumenty, kterými žalobce zdůvodňuje své přesvědčení týkající se povahy výsluhového příspěvku, ať již se týkají procesního režimu rozhodování o starobním důchodu

příslušníků ozbrojených sil, působnosti orgánů sociálního zabezpečení, podkladů, z nichž se vychází při stanovení starobního důchodu a výsluhového příspěvku, apod. V této souvislosti je třeba uvést, že povinnost soudu odůvodnit rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou dílčí námitku (srov. např. rozsudek ESLP ve věci Van de Hurk v. Nizozemí, bod. 61). Žalobní body a jednotlivé dílčí argumenty lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitě - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. bod 15 rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9). Za dané situace, kdy základní žalobní námitka je mylná, by bylo nadbytečné reagovat i na všechny (často nelogické a navzájem rozporné) podpůrné argumenty žalobce. Soud rovněž v podrobnostech odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 04. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009-16, který se za obdobného skutkového stavu zabývá obdobnými námitkami.

24. K rozšíření žalobního petitu o nově napadená rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 31. 5. 2017, č. j. MV-46743-5/So-2017, a rozhodnutí ze dne 16. 12. 2016, č. j. X) a k žalobním bodům, které žalobce nově uplatnil až v replice k vyjádření žalovaného (přímý účinek unijního práva, nicotnost rozhodnutí o valorizaci výsluhového příspěvku, namítaný nedostatek věcné působnosti žalovaného v důchodových věcech apod.), soud nemohl přihlédnout. Žalobce takto rozšířil žalobu až po uplynutí lhůty k podání žaloby, což není přípustné (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.).
25. Soud zamítl návrh na dokazování listinami, které žalobce označil v žalobě a v replice k vyjádření žalovaného, jakož i kopií pokynu ministra vnitra ze dne 4. 1. 2007, č. j. X, kterou předložil během ústního jednání. Veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu a dokazování uvedenými listinami by tedy bylo nadbytečné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Soud tak uzavírá, že shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému, který byl naopak z procesního hlediska plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů nemá žádný z účastníků.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. června 2018

Mgr. Jan Čížek v. r.
samosoudce